

Avtorica pesniške zbirke nas v zadnji pesmi nagovori s prispodobo drevesa. S to refleksijo začenjam tudi svoje popotovanje skozi podobe njenih intimnih, osebno izpovednih svetov.

Dragi bralec.

Grozeči viharji življenjskih preizkušenj so jo hoteli zlomiti in uničiti, vendar ni klonila.

Zakaj, se boš morda vprašal dragi bralec, vztraja v svoji potrpežljivi rasti, kljub utrujajoči bolečini in otožni samoti? Zakaj se kljub hudemu telesnemu in duševnemu trpljenju ne zlomi?

Je morda pravi odgovor, da bi jo v veličini njenega trpljenja občudovali!? Bog ne daj, bi reklo drevo in umolknilo!

In če bi se ustavili in prisluhnili drevesu, bi veter skozi njegove liste nežno šepetal popotniku naj se odpočije v njeni senci. Naj si ptice spletejo gnezda v njeni krošnji. Naj si neverica pripravi ozimnico v njeni drevesni duplini. Naj se okoli njenega debla vije svatbeno kolo.

Studenec Ljubezni, ki izvira pod njenimi koreninami, naj se prelije tudi v čašo tvoje nesmrtnosti, dragi sopotnik. Da si z njegovo svežino ohladiš od razmišljanja vročično čelo. Da si slastno potešiš hrepenenje po ljubezni, nežnosti in človeški toplini. In se potem morda tudi sam pogumno okopaš v bistri vodi večno novega trenutka.

Na svidenje in srečno obema, tebi draga Goga in tudi tebi dragi bralec.

Andrej Adamek